

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon

Vă păstoresc cu duhul blândeții și cu smerenia inimii, vă păstoresc pe voi, pe cei care iau creștere și facere de la Dumnezeu peste ei, peste viața lor cu Dumnezeu, căci Eu sunt Păstor de la Tatăl și n-am fugit când a venit vremea să-Mi pun viața pentru cei ce vor călca pe urmele Mele luându-și crucea și atât, și nimic mai mult, și apoi urmându-Mă și lucrând ei voia Mea ca să-i pot păstori, căci cum aș putea să păstoresc pe cel ce nu face voia lui Dumnezeu? O, n-aș putea dacă el n-ar putea să facă voia Mea, și nu tot voia lui, și unul ca acela nu are păstor pentru mersul vieții lui și merge el după voia sa, de vreme ce nu înțelege și nu învață ce înseamnă viața de creștin, de fiu al lui Dumnezeu, după numele Meu fiu, nume de creștin din numele Meu luat și purtat.

O, fiilor care luați din gura Mea cuvântul Meu ca să-l împărțiți voi, o, am venit cu sărbătoarea cea de azi și cu sfinții, fiilor. Ceata mucenicilor mari are în sărbătoare în numărul lor pe mucenicul Pantelimon, pe cel cu nume de tămăduitor, pe cel care a luat creștere de la Dumnezeu prin cel ce l-a păstorit pe el, o, și nici el, și nici păstorul sufletului său n-au fugit când a venit vremea să-și pună viața pentru Hristos și pentru cei ce vor călca pe urmele Domnului cu crucea purtată și în voia Domnului peste ei. Iată ce înseamnă după adevăr să fie creștinul făcut de un păstor care să-l învețe crucea și purtarea ei! O, și a spus odată un păstor de suflete că se întâmplă să poți întâlni pe calea vieții un om înțelept care arată defectele și care îl dojenește pe cel ce le are, iar tu ține-te după el apoi ca după o comoară, ca după o lumină călăuzitoare, căci dacă un rău nu se îndreaptă, răul acela se face îndoit, și va strica mult și va tot strica, o, și iată ce lucrare are un păstor adevărat, o, fiilor!

Sărbătorim în ziua aceasta pe copilul călăuzit de păstorul vieții lui, și unul lângă altul și-au pus viața pentru Hristos în fața necredincioșilor din vremea lor, și s-au făcut ei în cer apoi călăuze pentru cei ce vor să învețe mersul și viața de creștin între oameni pe pământ, o, că nu e de glumă să vrei să fii creștin, și să nu ajungi să înțelegi și să știi ce să faci cu tine, iar dacă nu înțelegi aceasta, o, n-ai gustat încă din Dumnezeu și din venirea ta după Domnul. Nu mai lucrezi, nu mai faci nimic de la tine citire când vii la făcut ca să te faci creștin cu fapta vieții tale, o, și așa se cunoaște că ai venit la făcut, și așa a făcut mucenicul Pantelimon când a aflat că este viață în Dumnezeu dacă vrei s-o afli și s-o iubești fără să mai cauți altă iubire ție.

O, e mare primejdie să te iubească cei din jur și să-ți placă aceasta, că aceasta te poate văduvi de iubirea Mea cea pentru tine, fiule creștin. Și iarăși, e mare primejdie să nu iubești tu pe cei din jur, că aceasta te-ar dovedi fiul duhului trufiei și al judecății de frați, și poți să-L pierzi pe Dumnezeu, căci iubirea cea din Dumnezeu și umilința inimii nu trebuie să le lucrezi când și când, sau la nevoie, ci ca de la Dumnezeu să le iei pe toate câte vin, și tot timpul să-ți fie ție umilința din inimă ca aluatul din care este făcută inima ta, purtarea ta, iubirea ta de Dumnezeu.

O, ar fi să plângă omul pentru câtă durere Îmi face statura lui cea plină de pofta trupului și să nu se răzbune pe Dumnezeu cum s-a răzbunat Adam, de L-a dat deoparte și departe pe Dumnezeu de el și de viața lui cea cu păcat, și pentru care el a dat în schimb statul lui în rai.

O, e mare primejdie să nu-L iubească omul creștin fără de încetare pe Dumnezeu. Cine nu-L iubește pe Domnul cu dor aprins și cu grijă să nu-L piardă, acela este lucrat de diavolul în fel și chip, că îi dă loc diavolului prin ne iubirea lui de Dumnezeu. O, nu-L poți iubi pe Dumnezeu cum vrei, cum poți sau cum vrei să poți. Omul iubitor de Dumnezeu trebuie să

fie chiar iubirea, ca și Dumnezeu prin iubire, căci iubirea este numai cea pentru Dumnezeu, iar cea ațâțată de inima omului, de trup, de neastâmpărul firii trupului, e desfrânare, nu e iubire cum dă omul să spună, și aceasta cade ca și omul care cade mereu, căci iubirea nu este trupească, nu, omule. Ea este cerească, ea este Dumnezeu, și locul ei este în cer, iar omul care iubește pe Dumnezeu este în cer cu iubirea, și e cerul în el pentru iubirea lui de cer.

O, creștine care ai pe masa ta cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi, o, ar fi să înțelegi tu de lucrare a ta facerea ta cea de la Dumnezeu, om făcut de Dumnezeu ar fi să lași să se lucreze peste tine dacă ai venit să te apropii de lucrarea facerii omului. Mulți se strâng cete-cete, de tot felul cete care-și zic creștini mântuiți, și se strâng aceștia și cântă și se trufesc grăind despre Hristos, dar facerea lor n-o voiesc, căci ei se strâng să se bucure și atât, dar aici, în lucrarea cuvântului Meu, se umblă la purtarea omului, la duhul din el, la felul cum se lasă lucrat de Dumnezeu, o, și se vede apoi prin purtare fața lui Hristos în om, nu prin cuvinte, nu prin promisiuni și atât, nu prin rugăciuni sau cântări și atât, o, nu așa se face un creștin în om. Se cunoaște prin fapte omul, prin roadele lui, se cunoaște prin purtare fața lui Hristos în om, la fel cum prin purtare se cunoaște fața diavolului prin necuvioșia omului, prin neaplecare, prin răutate, prin cuvinte, prin duh de judecată asupra celuilalt ca să facă rău și cel ce se uită la răul celuilalt, pe când un creștin cu Hristos în el caută să îndrepte pe cel rău, și nicidecum să facă răul mai mare, mai mult.

O, fiilor care-Mi purtați venirea, dau să-l învăț pe creștin umilința inimii, lucrarea cea tămăduitoare, măi, fiilor. Cel ce nu are umilința inimii mereu, nu când și când, o, iată de ce nu-L iubește creștinul pe Dumnezeu, și apoi pe aproapele său! O, nu-ți dă Domnul harul să-L iubești, căci Domnul nu Se vrea iubit de cel fără de umilința inimii, de cel fără creștere peste el, o, și unde nu este muștrare este desfrâu, sunt fii ai desfrâului cei liberi de lucrarea muștrării, precum este scris, și precum se și adeverește.

Cad oameni, cad cetăți, cad din pricina ne iubirii de Dumnezeu a celor din cetate, dar dacă este iubire de Dumnezeu nu vine pustiirea, o, nu vine, și de aceea am spus Eu, Domnul, să fie grijă mare pentru poporul cuvântului Meu și să se potrivească cei ce stau în obști creștine, că altfel îi fac loc diavolului prin duhul nemulțumirii, care vine de la duhul cel rău al trufiei, o, și nemulțumirea i-a căzut de la Mine pe cei nemulțumiți, căci nemulțumitul are trufie, iar el nu poate cu pocăința, care îl duce pe om la iertare de la Domnul, și iată, e bună umilința, e bună pocăința, una din alta aceste două lucrări ale inimii unui creștin care se apleacă pentru iubirea de Dumnezeu prin viața lui.

O, fiilor, o, fiilor, cei plini de umilință nu se tem de nimic, decât să nu-L piardă pe Domnul de peste ei, și aceștia se tem de păcat, căci păcatul este moarte, este cădere din Dumnezeu, și iată, mucenicii s-au temut să nu-L piardă pe Domnul, dar nu s-au temut de cei care le ucideau trupul, căci iubirea pentru Dumnezeu este o putere mare în creștin și treci cu ea peste moarte zâmbind și biruind, și iată-i grăind cu voi pe cei ce au iubit pe Dumnezeu cu umilință, fiilor!

Eu, Domnul, dau glas cetei mucenicilor, că are ea sărbătoare în mijlocul ei în duminica aceasta, și cerul lucrează pe pământ deslușind taina vieții de creștin, o, fiilor.

— *Slava Ta cu sfinții Tăi e priveliște dulce, și Te porți cu ea prin cerul cetății cuvântului Tău pe meleagul românilor, Doamne, și păstorești un popor cu cuvântul și îl hrănești pe el din cer pentru facerea lui cea de la Dumnezeu, o, Doamne Păstor.*

O, câtă tămăduire, o, câtă, Doamne! În toată vremea cea de două mii de ani de la nașterea Ta între oameni Te-au mărturisit cu viața lor jertfită pe altarul credinței mulți mucenici, mulți, Doamne, ca să se dea ei pildă de supunere și de ascultare chiar și sub sabia celor ce i-au ucis pe ei pentru numele Tău, și chiar de ar fi putut să-și arate puterea Ta prin credința lor. O, dar ei Te-au dorit prea mult, Te-au iubit prea mult, și se doreau cu Tine în cer, și s-au dat pildă de răbdare și de credință și de iubire la toți urmașii lor, căci credința

se plătește scump ca să răsară și să rămână ea peste urmașii cu numele Tău în față, căci Tu ești Dumnezeu venit din cer pe pământ, Doamne.

Iubirea cea pentru Dumnezeu se învață ca la școală ca s-o poată omul avea de iubire a sa, o, și poate totul ea apoi. Când de bună voie mergi la școală, acolo nu mai spui: „nu știu, nu mă pricep, nu pot, n-am făcut niciodată ca să știu”. O, nu mai spui așa, fiindcă la școală mergi ca să înveți, nu de altceva mergi, nu ca să spui că nu te pricepi, nu pentru asta se merge la școală, dar dacă mergi la școală și nu înveți și nu ești cuminte și silitor, și nu te sârguiești să ascuți, faci pe învățătorul tău să sufere, să îndure de la tine, îl tulburi, îi faci apăsări și răbdare fără de rod.

O, ce rușine pe fața Ta, Doamne, să mănânce creștinul din masa Ta de cuvânt sfânt de facere a omului, ca nicăieri pe pământ prin veacuri ca și acum masă de cuvânt din cer, și să se mai poată duce apoi la însurătoare, la măritiș, la păcat, Doamne. Iată, nu i-a ajutat mintea să-L înțeleagă pe Dumnezeu aceștia, sau să cadă spre pocăință dacă se aplecau spre re-le, iar noi, sfinții Tăi în cer acum, ne-am lăsat muceniei pentru numele Tău mare, pentru credința în Tine a urmașilor Tăi și ai noștri, Doamne, o, și n-am fugit de greu și de nemulțumire, căci am avut umilința inimii și n-am cunoscut trufia și n-am iubit lumea și din lume ca să fim apoi vrednici de ea prin duhul trufiei din noi, o, nu, că Te-am iubit cu umilință și cu dor, Doamne, și ne-am lăsat în mâna celor ce ne-au format mersul cu Tine ca să fim ai Tăi mereu, și pe veci apoi.

Se suie la Tine și la noi durere, Doamne. O, nu se lasă omul creștin, nu se lasă vindecat de sine, nu se lasă povățuit și format spre Dumnezeu, o, Doamne. O, mai mult dreszi un animal, chiar și dintre cele sălbatice, și face voia omului apoi animalul și își iubește povățuitorul și ascultă cum îi cere, și prin iubire poate aceasta și un animal, și-și arată apoi mai mult decât un om facerea lui cea nouă și dragostea dintre el și păstorul său, pe care-l ascultă supus și fericit, și arată apoi câte minuni învață să facă, de atrage privirile toate, uitându-se cu uimire toți la frumusețea facerii unui animal care se supune la școala facerii pentru purtarea lui sub ascultare. Omul însă nu poate să creadă și să asculte, să iubească atât de mult, să se facă iubit nu poate, căci trebuie cineva să-l învețe acestea, o, dar nu poate să se lase învățat, bietul om. El o ține numai pe a lui și gata, atâta știe, atâta s-a deprins să poată, și lipsa iubirii e mare la om, Doamne. Animalul iubește mult, și de aceea ascultă și se lasă format după plăcerea stăpânului său, o, și ce durere pe Tine și pe noi că nu poate și omul creștin să Te iubească și să Te asculte, Doamne!

O, ce durere, câtă durere se suie spre Tine, Doamne! Dacă omul nu vede ce înduri Tu de la el, nu crede că Te doare de la el. Tu cauți mereu tămăduire lui, dai mereu să-l înveți pe om lepădarea de sine pentru Tine, Doamne, pentru ca să Te asculte pe Tine apoi, iar noi rămânem pildă de iubire de Dumnezeu și le spunem la toți creștinii să aleagă mucenicia, căci Tu, Doamne, vrei să-i scrii pe ei mucenici prin lucrarea lor de frângere a voii pentru voia Ta cu ei și în ei, iar cel ce ascultă așa, va lua plată de mucenic și va fi el pildă de iubire de Dumnezeu pe pământ, căci cei de pe pământ caută și tot caută modele de urmat, iar Tu păstorești un popor cu care vrei să Te arăți în slavă și să spui: „Iată-i pe cei ce M-au iubit!”.

O, ce frumos, ce frumos ești Tu între ei, ce frumos, Doamne! O, ce frumoși trebuie să fie ei lângă Tine! Și slavă Ție și lucrării cuvântului Tău peste pământ, și cu care și pe noi ne mângâi atât de mult, atât de mult, o, Doamne, o, Bunule Păstor al celor de pe pământ și al celor din cer prin cuvântul Tău, care mângâie!

— Slava Mea o dau vouă, sfinți iubiți ai Mei, că voi ați biruit pentru Mine și pentru voi și ați rămas voi întru iubirea Mea.

Slava Mea o dau și ție, popor al cuvântului Meu, ca și tu să biruiești pentru Mine și pentru tine și să rămâi întru iubirea Mea, pe care s-o înveți cu învățător, măi poporul Meu, așa cum Eu ți-am spus.

O, fiilor, o, fiilor, veniți la învățat! Luați de la Mine prin cei ce vă aduc pe Dumnezeu la voi. Nu-i luați pe ei de lângă voi când grați cu ei, sau între voi de ei, sau când ei vă grăiesc vouă, și luați-i de lângă Mine, că altfel le găsiți vină și vi se dă gura să faceți aceasta și vă arătați nemulțumirile, cântirile, când ar fi să fie ei nemulțumiți de statura voastră dacă n-ați avea dreptar peste ea, iar fără dreptar totul iese strâmb, fiilor.

O, nu căutați să stați pământește în trupul acestui popor cu nume așa de mare, măi fiilor creștini! O, nu Mă doborâți, nu căutați să-Mi fiți potrivnici prin neasemănarea voastră cu Mine și cu cei din cer prin îndeletnicirile voastre.

O, fiilor, cine a aflat acest cuvânt sfânt, și nu merge apoi după mila cea pentru om a cuvântului Meu, unul ca acela nu are dragostea lui Dumnezeu în el, și se joacă de-a viața lui, după ce a aflat taina vieții, dorul Meu după om, așteptarea Mea cea de două mii de ani ca să-l aduc la sânul Meu pe creștin.

Iar voi, cei din partea Mea lucrători lângă Mine pentru facerea unui popor sfânt lângă Dumnezeu, o, fiilor, voi nu căutați de la nimeni cinste și nu primiți dacă vi s-ar da, căci voi semănați cu Mine la umilință, dar v-am dat să cunoașteți că nu au în ei dragostea lui Dumnezeu cei care vă apasă pe voi, fiindcă ei au în ei felul lor de a fi, au dăruire din interes și doar cum știu ei, și așteaptă plată și aplecare de la voi, și altfel ar fi din dragostea lui Dumnezeu să se dăruiască ei Mie, că altfel este jertfa și iubirea unui creștin, altfel sunt creștinii Mei, altfel, măi creștini, măi, care v-ați aciuat pe lângă glasul cuvântului Meu și pe lângă ei. O, și mai mult se lasă dresat un animal ca să învețe el iubirea și aplecarea și să poată prin iubire tot ce i se cere, dar cu omul e mult prea greu, și greul Meu de la om e tot mai greu, iar mersul Meu e greu pentru ca să-Mi formeze un popor și să-l dau pildă de mucenic prin ascultare, prin voia Mea împotriva voii lui.

O, fiilor, avem în ziua aceasta ușurarea deplină a păstorului Cristea, care are un an de când s-a înfățișat în fața tronului Meu cu tot lucrul său. Acum se așează în locul cel întreg al său, și se apleacă cu pace dragostei cu care este pomenit în fiecare zi și cu fiecare treaptă pe care trebuia s-o urce, și vă roagă pe voi să fiți cerești pe pământ, fiilor, și-Mi spune el așa pentru voi:

— *O, Doamne, o, Doamne, e numai o clipă calea de la pământ până la cer, e numai o frântură de gând și de iubire, și nu mai este această depărtare.*

O, așa să țineți voi cerul lângă voi, așa să fiți voi în cer mereu, iar eu mă aplec ca să vă întăresc din cer acum. O, nu lăsați cerul departe de voi, nu stați departe de cer, că e mare minune între cer și pământ cuvântul lui Dumnezeu cu voi. Rămâneți întru această minune mereu, dar rămâneți cu fapta, cu gândul, cu cuvântul, căci faptele se țin după om și îl urmează asemenea unei umbre și se fac tovarăși de drum pe pământ și în cer pentru om. Iar voi, cei ce iubiți pe Domnul, nu stați fără strălucirea Lui în voi, și vom fi mult mângâiați de la voi, noi, cei ce am ajuns acasă.

— O, fiilor, Eu, Domnul, vă așez acum în duhul păcii cerești. Vin iarăși peste puțin timp și iarăși mângâierea Duhului Sfânt vă va da vouă toate, toate, căci voi sunteți cei mângâiați ca să puteți, să puteți voi pentru Mine, o, fiilor. Amin, amin, amin.

27-07/09-08-2020